

indkøbsstyrken på, og også måder man kunne løse forskellige opgaver på, også i samarbejde med private.

Der er således allerede på finanslovsforslaget indregnet en reduktion på 2 pct. på ikkeaftalebelagte områder, og det er en fremgangsmåde, som jeg ved, at fru Gitte Seeberg sætter pris på. De Konservative kom dog frem med, at det er på alle andre områder end de aftalebelagte, men jeg tror, at De Konservative har haft et lidt let genemsyn af, hvad der findes af aftaler. Der er andre områder end politiet og forsvaret, der er flerårsaftaler på, og vi vil ikke fra regeringens side bryde nogen aftaler. I sådanne flerårsaftaler er der jo meget ofte indbygget en målsætning om effektivisering, som bliver fulgt år efter år. Så jo, 2 pct. på alle ikkeaftalebelagte områder.

Problemet for De Konservative er så, at de får de 2 pct. til at blive 1,2 mia. kr., og det er jo flot og dejligt, hvis man skal finansiere meget. Men det er faktisk kun 0,4 mia. kr., og de er allerede indregnet i finanslovsforslaget. Det er muligt, at det forholder sig sådan, at det konservative oplæg regner med hele den offentlige sektor og altså ikke alene staten, og at det er dér, divergensen er. Men jeg går ud fra, at det er møntet på effektivisering i staten og ikke andet, og her er det altså indregnet med 0,4 mia. kr.

Så har begge de to store borgerlige partier i hvert fald foreslået, at reserverne skulle fjernes, og det taler næsten for sig selv. Det er altså en et-årig sikkerhedsmargin for uforudsete udgifter, man vil spare. Men man bliver altså ikke rigere eller sikrere eller mere stabil af at bruge de sidste sparepenge; dem gemmer man til sidst på måneden, og hvis ikke man har fået dem brugt sidst på måneden, er man glad for det, for så har man lidt mere at stå imod med næste måned. Vi opererer jo med år, når vi taler om finansloven, og jeg synes, det er en god og rigtig og fornuftig måde at tilrettelægge et budget på, at man har en reserve.

Men brug den ikke til noget, man ved, man gerne vil gennemføre; brug den til noget, hvor man kan risikere at stå med en fælles opgave i det kommende år. Det har vi oplevet i år, for der har været eksempler på, at når der var noget, vi meget gerne ville gennemføre i år, ville begge de to partier, som også ville afskaffe reserven sidste år og også stemte for at afskaffe den sidste år, gerne bruge af den reserve, vi andre havde sørget for var til stede.

Så er der aktiveringen. Her har mange partier været fremme med bud på, at her kunne man jo

lave besparelser, især på den hovedløse aktivering. Jeg har ledt efter kontoen for »hovedløs aktivering«, for den synes jeg også vi skulle afskaffe, men jeg har faktisk ikke fundet den. Som så mange ordførere har været inde på i samtaler med hinanden, kan vi faktisk finde 3 mia. kr., der bliver brugt til aktivering, og det vil sige, at der fra flere partiers side faktisk er et bud på at halvere aktiveringen.

Se, det synes jeg er hovedløst, for nu at bruge en sprogbrug, som flere af forslagsstillerne er bekendt med. For selv om offentligheden bliver præsenteret for eksempler – oven i købet ganske mange eksempler må vi også se i øjnene – på, at aktiveringen bestemt ikke altid er lige målrettet eller lige fornuftig, hverken for den det handler om eller for det resultat, den skal føre til, er det da helt galt bare et opgive.

Regeringen har ikke tænkt sig at opgive den aktive arbejdsmarkedspolitik og vende tilbage til tidligere tiders passive. Vi har tænkt os at skabe en bedre aktivering. Det er det bedste svar, hvis vi skal have endnu flere ind i den aktive arbejdsstyrke, og det har vi som bekendt brug for. Og når der er brug for det, og når de mennesker, det handler om, også har lysten til det, ja, så plejer det at gå op i en højere enhed, og det er det, vi gerne vil arbejde på. Det bliver næppe billigere, men vi kan heller ikke sige, om det bliver dyrere; det bliver forhåbentlig bedre inden for den ramme, der er. Hvis det skulle blive billigere, så tror jeg, at alle ville være glade, der er ikke nogen, der bare vil bruge nogle penge, der ikke er brug for at bruge.

Så har vi også meget diskuteret råd, nævn og puljer, og her kan der sikkert findes aktiviteter, hvor vi ved en nøje gennemgang vil prioritere anderledes. Jeg synes, at hr. Peter Duetoft kom med et meget konstruktivt indspil. Lad os få drøftet det nærmere, men lad os se i øjnene, at det at kaste sig ud i bare den fornemmelse af, at der kunne være 700 mio. kr. at hente her, som Venstre har foreslået, er nok hinsides al virkelighed.

Der har været nævnt et eksempel af de mere kuriøse, nemlig Udetillægsnævnet. Det tror jeg kunne diskuteres. Det vil bringe os i retning af de 700 mio. kr. med sådan cirka en halv million kroner, men lidt har også ret.

Der er altså adskillige problemer med finansieringssiden hos oppositionen, men hvad så med regeringen? Det har sandelig også været diskuteret i dag.